„Brawo!“ hüdis sõbber B. minno jutto peale, andis mulle kät ja ütles: „Mis praego neist head räkisite, sedda tahhan minna töeks tehha. — Teie teate, et ma enne Peterburgis kullasep-meister ollin, ja kui mo terwis waeseks jäi, andsin ammeti poea holeks ja tullin sia omma terwist kohhendama. Seal sain ühhe nore, wägga hästi õppetud kaupmehhega essite tuttawaks, pärrast sõbraks ja wimaks nisuggusseks sõbraks, mis ennam, kui mitme wenna sõbrus.

Selle sõbraga ollime mollemad ühhe wõeraspeo peale pallutud. Ta olli muido ikka kaunis rõmus ja lustilinne, agga seal olli temma ni kurw, nago olleks ta omma armsaid wannemid tagga leinanud, et mul temma pärrast üsna halle meel olli. Muido, kui ta kussagil wõeraspeul olli, laulis ta imme wäärt palso rõmolikko laulusi, heitis nalja ja teggi keik tembud, et keik rõõmsad woisid olla, agga mis temmal sekord weaks olli, sest ei sanud minna arro. Agga mitte ükski temma, waid ka üks prisk noor naesterahwas, kedda ma enne ollin näinud nisamma lustilisse ja rõõmsa melelisse ollewad, kui mo sõbber, nähti tänna selleſamma waewa koorma al ollewad. Se teggi minnogi meelt kurwaks, — läksin nore naesterahwa jure, pärrisin, mis assi tedda nenda piddi waewama, ütlesin ka: Teie, mo aus preili, teie ja mo sõbber Iwan ollete nenda kurwad, nago olleks teil kes teab mis süddame peal.“

„Kust teie sedda tunnete?“ küsis preili.

„Teie möllematte lahke meel ja rõõm on teist tänna soutumaks kaddund, mis assi se on, mis teie süddamid waewab?“ küsisin minna.

„Oh Jummal!“ öhkas temma ja erni wessi jooksis temmal palgid mööda mahha.

„Pange mitte pahhaks“, ütlesin ma, „et ma sedda teie käest küsisin, ma tahhaks hea melega sedda rasket kattet teie salla asja pealt ärra wõtta ja teid jälle rõmolisseks tehha.“

Ta hakkas mo käest kinni, wiis mind ühte isseärralikko kambri, kus keddagi näggemas egga kuulmas polnud ja ütles: „Teile, kui Iwani trui sõbrale woin ma omma süddame